

РЕШЕНИЕ

№ 142

гр. Варна, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Насуф Исмаил

при участието на секретаря Илияна Илк. Илиева
като разгледа докладваното от Насуф Исмаил Гражданско дело № 20223110107441 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по предявен от Ж. Д. А., ЕГН ***** против Г. Д. А., ЕГН ***** осъдителен иск с правна квалификация по чл. 45, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на **2 000.00 лева**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, резултат на извършеното престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК на 29.04.2020 г., **ведно** със законната лихва от датата на увреждането – 29.04.2020 г., до окончателното ѝ изплащане.

Твърди се в исковата молба, че страните в производството са братя, но отношенията им са влошени поради имуществени спорове. Сочи се, че с влязла в законна сила на 27.04.2022 г. присъда, постановена по н. ч. х. д. № 1752 по описа за 2020 г. на РС-Варна, ответникът е бил признат за виновен, за това че на 29.04.2020 г. в * причинил на ищеца лека телесна повреда, изразяваща се в разстройство на здравето извън случаите на чл. 128 и чл. 129 от НК, обусловила временно разстройство на здравето неопасно за живота, като пострадалият-ищец отвърнал веднага на ответника със същата такава телесна повреда, поради което и двамата са освободени от наказание по НК. С посочената присъда обаче ищецът бил осъден на основание чл. 45 вр. чл. 52 от ЗЗД да заплати на ответника обезщетение за претърпените от същия неимуществени вреди в размер на 1 000.00 лева, ведно със законната лихва от датата на деянието до окончателното изплащане на сумата. Сочи се, че било процесуално недопустимо ищецът в настоящото производство да предяви претенциите си срещу ответника в наказателното производство, поради което е налице правен интерес от сезиране на гражданския съд с процесния иск.

Поради изложеното се моли за уважаване на предявения иск и за присъждане на сторените по делото разноски.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, в който е

изложено становище за неоснователност на предявения иск. Не се оспорва, че страните в производството са братя; че на 29.04.2020 г. между същите е възникнал конфликт по повод имуществен спор, прераснал в побой; че в резултат на този спор е образувано н.ч.х.д. № 1752/2020 г. по описа на РС-Варна; че към настоящия момент има влязла в законна сила присъда, с която и двамата са признати за виновни в това, че взаимно са си нанесли лека телесна повреда и не им е наложено наказаните на основание института на „реторсията“ в НК; че ищецът е осъден да заплати на ответника сумата в размер на 1 000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди. Ответникът твърди, че не е налице фактическия състав на непозволеното увреждане, доколкото липсва виновно поведение от негова страна, което да е довело до причиняване на вреди на ищеца. Сочи, че единствено се е предпазвал от ударите на последния, който пръв е посегнал и започнал да го удря.

С оглед гореизложеното моли съдът да отхвърли предявения иск и да му бъдат присъдени разноски.

В хода на откритото съдебно заседание ищецът, редовно призован, явява се лично и се представлява от адв. М. П., чрез който поддържа исковата молба.

Ответникът, редовно призован за същото съдебно заседание, явява се лично и се представлява от адв. Б. Б., чрез който поддържа отговора на исковата молба.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събрания и приобщен по делото доказателствен материал в съвкупност и поотделно и като съобрази предметните предели на исковото производство, очертани с исковата молба и отговора, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически положения**:

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3 от ГПК, с доклада по делото е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване между ищеца и ответника, че страните в производството са братя; че на 29.04.2020 г. в гр. Варна между същите е възникнал конфликт по повод имуществен спор, прераснал в побой; че в резултат на този спор е образувано н.ч.х.д. № 1752/2020 г. по описа на РС-Варна; че към настоящия момент има влязла в законна сила присъда, с която и двамата са признати за виновни, в това че взаимно са си нанесли лека телесна повреда и не им е наложено наказаните на основание института на „реторсията“ в НК, което е в унисон и с ангажираната присъда на л. 8; че ищецът е осъден да заплати на ответника сумата в размер на 1000.00 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени в резултат от нанесения побой на 29.04.2020 г.

От ангажираното експертно заключение по назначената СМЕ се установява, че на ищеца са нанесени следните травматични увреждания – разкъсно-контузна рана в дясната челна област на главата – 3 см; разкъсно контузна рана в областта на дясното слепоочие 1,0 см с околен оток на кожата 3,0 см; разкъсно-контузна рана по горния клепач на лявото око – 1 см; хематом на клепачите на двете очи; кръвонасядане и оток в долната част на дясната предмишница, респективно 4/3 см и 5,5 см; ожулване в лявата половина на корема 6/5 см. Всички от посочените увреждания са получени по механизмите на действие на твърди тъпи предмети – удари, притискане, триене. Раните са резултат от директни удари в отделните области на лицето. Кръвонасядането и отока биха могли да са както следствие на удар, така и от притискане, стискане с ръка на предмишницата, а охлузването от тангенциално преминаване или плъзгане по травмиращата твърда повърхност. Вещото лице сочи още, че в динамиката на така описания инцидент са съществували условия за възникването на всяко едно от нараняванията, включително и от нанесени удари спрямо ищеца. Най-дългият възстановителен период за конкретно описаните увреждания се очаква за раните, които следва да епителизират за не повече от един месец. Всички от описаните наранявания претърпяват обратно развитие в рамките на около две седмици до месец, като в местата на разкъсно-контузните рани остават трайни изменения под формата на белези. В случая същите са ограничени и изгладени. Няма данни за възникнали усложнения, които да бъдат основания за излизане извън рамките на указания период за възстановяване.

В о.с.з. вещото лице поддържа заключението си.

По делото са ангажирани и гласни доказателства чрез разпита на допуснатите в полза на двете страни свидетели.

В показанията си свид. Д. А.а сочи, че е съпруга на ищеца Ж. А.. Спомня си за инцидента от 29.04.2020 г. Ответникът спрял пред портата на имота в *, ул. „*“ със служебната кола на „В.-В.“ ООД, след което влязъл в двора със скандал за гумите на колата, които останали от наследството на покойния им баща. По средата на двора се срещнали с ищеца, който му казал, че няма гуми в имота и да си тръгва, след което го блъснал, при което последвал удар с глава от страна на ответника в главата на ищеца в присъствието на децата на последния. Децата се разпищели. Майката на страните също била в двора и при удара с глава е прибрала децата в къщата, за да не стават свидетели на побоя. Последвало сборичкване между ищеца и ответника и размяна на удари с юмруци по лицето на ищеца. Раните били заздравели с времето, но психо-емоционалната травма останала и до ден-днешен, най-вече заради това, че сбиването е станало в присъствието на децата. Към датата на инцидента ищецът бил безработен и след сбиването не можел да ходи спокойно на интервюта за работа, доколкото имал рани по лицето и чакал същите да отминат, още повече че бил кандидатствал на позиция за брокер на недвижими имоти. Изпитвал е дискомфорт в това да обясни на децата какво се е случило между него и чичо им.

В показанията си свид. Венцислав Великов сочи, че познава ответника, доколкото са били колеги към 2020 г. На 29.04.2020 г. заедно с ответника посетили адреса в кв. „Г.“, м-ст „П.“ за гумите на джипа, които били останали от бащата на ответника. След като са пристигнали до мястото спрели служебния автомобил до оградата на имота. Ответникът слязъл от колата и влязъл в двора. Бил посрещнат от ищеца, след което се сбили. Паднали на земята и се боричкали.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните **правни изводи**:

Районен съд – Варна е сезиран с осъдителен иск с правна квалификация по чл. 45, ал. 1 от ЗЗД. За да бъде ангажирана деликтната отговорност на ответника, ищецът следва да установи в условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на всички елементи от фактическия състав на извъндоговорния източник на облигационни правоотношения, а именно деяние – действие или бездействие; противоправност на деянието; характера, вида, степента и интензитета на нанесените неимуществени вреди; причинно-следствената връзка между противоправното деяние и нанесените неимуществени вреди.

В тежест на ответника е да проведе насрещно доказване по тези факти, както и да обори презумпцията за вина по чл. 45, ал. 2 от ЗЗД.

Съгласно чл. 300 от ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

В конкретния случай от ангажираната присъда № 260165 от 16.11.2021 г., постановена по н. ч. х. д. № 1752 по описа за 2020 г. на РС-Варна, се констатира по несъмнен начин, че на 29.04.2020 г. в * ответникът Г. Д. А. е причинил на ищеца Ж. Д. А. лека телесна повреда, която е обусловила временно разстройство на здравето му, неопасно за живота. Наказателната отговорност на ответника не е ангажирана на основание чл. 130, ал. 3 вр. ал. 1 от НК.

Т.е. по несъмнен начин по делото са установени 1./ извършеното деяние – нанесеният над ищеца побой, в резултат на който на същия му е причинена лека телесна повреда извън случаите на 128 и чл. 129 от НК; 2./ противоправността на деянието, имайки предвид, че деянието е с висока степен на обществена опасност и представлява престъпление от частен

характер по смисъла на чл. 161 вр. чл. 130, ал. 1 от НК и 3./ виновността на ответника.

Ето защо, съдът намира предявения иск за доказан по основание.

Доколкото характерът, видът, степента, интензитетът, възстановителният период на нанесените неимуществени вреди, които обуславят размера на търсеното обезщетение, не са част от обективната страна на състава на престъплението по чл. 130, ал. 1 от НК, то същите подлежат на пълно и главно доказване в гражданското производство, имайки предвид нормата-принцип в обективното гражданско право, обективизирана в разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, че обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост от съда.

Справедливото обезщетяване, каквото изисква чл. 52 от ЗЗД, на всички неимуществени вреди, означава съдът да определи точен паричен еквивалент на болките и страданията, на трайните поражения върху физическата цялост и здраве на пострадалото лице във всеки отделен случай конкретно, а не по общи критерии. Определената сума пари в най-пълна степен следва да компенсира вредите.

Понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на съда по същество на конкретни обстоятелства от обективната действителност. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др - в този смисъл е задължителната тълкувателна практика на ВС, обективизирана в ППВС № 4 от 1968 г. на Пленума на ВС.

Моралните вреди са индивидуално определими и паричното обезщетение за тях следва да съответства на необходимото за преодоляването им. Не е проява на справедливост, а е в дисхармония със справедливостта определяне на парично обезщетение по-голямо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди, като се обсъдят всички наведени доводи и обстоятелства, обосноваващи по-нисък размер на обезщетението. Обезщетението не следва да бъде източник на неоснователно обогатяване.

При определяне на дължимото обезщетение следва да се държи сметка и за обществените представи за справедливост в аспект на съществуващите общественоекономически условия на живот.

Предвид конкретните данни по делото, настоящият съдебен състав при определяне размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди взе предвид следните обстоятелства, а именно: вида на телесната повреда, който се установява от заключението по СМЕ, което съдът кредитира като компетентно изготвено, обективно, пълно и неоспорено от страните, а именно лека, изразяваща се във временно разстройство на здравето неопасно за живота; характера на леките телесни повреди – разкъсно-контузна рана в дясната челна област на главата – 3 см, разкъсно-контузна рана в областта на дясното слепоочие 1,0 см с околен оток на кожата 3,0 см, разкъсно-контузна рана по горния клепач на лявото око – 1 см, хематом на клепачите на двете очи, кръвонасядане и оток в долната част на дясната предмишница, респективно 4/3 см и 5,5 см, ожулване в лявата половина на корема 6/5 см; интензитетът на уврежданията по тялото на ищеца и периодът на възстановяване на процесните травми – съгласно експертното заключение, най-дългият възстановителен период за конкретно описаните увреждания се очаква за раните, които следва да епителизират за не повече от един месец, като всички от описаните наранявания претърпяват обратно развитие в рамките на около две седмици до месец, а в местата на разкъсно-контузните рани остават трайни изменения под формата на белези. Съдът съобрази и факта, че в случая травматичните увреждания са ограничени и изгладени. Няма данни за възникнали усложнения, които да бъдат основания за излизане извън рамките на указания от вещото лице период за възстановяване.

На основание чл. 172 от ГПК, доколкото разпитаният свидетел Д. А. е съпруга на

ищеца, съдът преценява достоверността на показанията ѝ с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната нейна заинтересованост от изхода на делото. След съвкупния им анализ, съдът достига до извода, че показанията на свид. А. са логични, последователни, вътрешнонепротиворечиви, пълни и във връзка с останалия доказателствен материал по делото. Свид. А. сочи, че ищецът след инцидента е преживял негативни емоционални и психически преживявания, доколкото инцидентът се случил в присъствието на малолетните му деца, на които трудно е обяснил случилото се между него и чичо им. След това се чувствал дискомфортно и поради факта, че бил безработен и неможел интензивно да ходи на интервюта за нова работа на длъжността „брокер на недвижими имоти“, доколкото чисто физически не изглеждал представителен.

Съдът съобрази и годините на ищеца – 33 г. /31 г. към датата на инцидента/, като младата възраст обуславя по-високия праг на търпимост към физическите болки и страдания, но безспорно по-доброто общо физическо здраве е от особена важност на тези години особено за работоспособен човек. Следва да се вземе предвид и начинът, по който е причинено увреждането – в присъствието на децата и съпругата на ищеца, като сбиването с ответника, който е и брат на същия, неминуемо е предизвикало сериозен психо-емоционален дискомфорт у ищеца.

При съобразяване с посочените критерии, от една страна, и от друга – със съществуващите общественно-икономически условия в страната към 2020 г., съдът намира, че пълният размер на обезщетението за претърпени неимуществени вреди е 1000.00 лева, като за разликата до предявените 2000.00 лева искът следва да се отхвърли като неоснователен.

Основателността на главното вземане обуславя дължимостта и на аксесорното за обезщетение за забава съизмеримо със законната лихва, считано от датата на деликта по арг. от чл. 84, ал. 3 от ЗЗД.

По съдебно-деловодните разноски:

При този изход на делото на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят сторените съдебно-деловодни разноски съразмерно с уважената част от иска, чийто общ размер възлиза на 350.00 лева – хонорар за един адвокат.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, в полза на ответника следва да се присъдят сторените съдебно-деловодни разноски по делото съразмерно с отхвърлената част от иска, чийто общ размер възлиза на 500.00 лева – хонорар за един адвокат.

На основание чл. 78, ла. 6 от ГПК, в полза на бюджета на съдебната власт следва да се присъди сумата в размер от 50.00 лева за държавна такса и 150.00 лева за депозит за вещо лице по назначената СМЕ, които следва да останат в тежест на ответника.

Водим от изложените мотиви, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 45, ал. 1 от ЗЗД, Г. Д. А., ЕГН ***** да заплати в полза на Ж. Д. А., ЕГН ***** сумата в размер от **1 000.00 лева /хиляда лева/**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в причинена лека телесна повреда, резултат от нанесен побой над ищеца на 29.04.2020 г. в *, ул. „*“, обусловил временно разстройство на здравето неопасно за живота, **ведно** със законната лихва от датата на увреждането – 29.04.2020 г., до окончателното ѝ изплащане, **КАТО**

ОТХВЪРЛЯ, предявения от Ж. Д. А., ЕГН ***** против Г. Д. А., ЕГН

***** осъдителен иск с правна квалификация по чл. 45, ал. 1 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на **1 000.00 лева**, представляваща разликата над присъдената сума от 1 000.00 лева до претендираната сума от 2 000.00 лева, съставляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в причинена лека телесна повреда, резултат от нанесен побой над ищеца на 29.04.2020 г. в *, ул. „*“, обусловил временно разстройство на здравето неопасно за живота, **ведно** със законната лихва от датата на увреждането – 29.04.2020 г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, Г. Д. А., ЕГН ***** **да заплати** в полза на Ж. Д. А., ЕГН ***** сумата в размер от **350.00 лева**, представляваща сторени по делото съдебно-деловодни разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, Ж. Д. А., ЕГН ***** **да заплати** в полза на Г. Д. А., ЕГН ***** сумата в размер от **500.00 лева**, представляваща сторени по делото съдебно-деловодни разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, Г. Д. А., ЕГН ***** **да заплати** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на РС-Варна сумата в общ размер от **200.00 лева**, представляваща сторени по делото съдебно-деловодни разноски, от които 50.00 лева за държавна такса и 150.00 лева за депозит за вещо лице по назначената СМЕ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Варна в двуседмичен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните по арг. от чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____